

РЕШЕНИЕ

№ 522

гр. София, 25.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 16.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова, като разгледа дело номер **1195** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 121, ал. 1, т. 3 от Закона за държавния служител (ЗДСл) вр. 104, ал. 1 от ЗДСл.

Образувано е по искова молба на В. Д. К.– А., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място], [улица] чрез адв. З. У. със съдебен адрес С., [улица] „А”, вх. Г, к. 147. С исковата молба е предявен иск срещу Агенция „Митници” с правно основание чл. 121, ал. 1, т. 3, вр. 104, ал. 1 от ЗДСл за обезщетение за имуществени вреди в размер на 9718 лева за периода от 23.12.2009г. до 23.10.2010г., през който държавният служител не е бил на държавна служба поради прекратяването на служебното му правоотношение със Заповед №10093 от 16.12.2009 г. на директора на Агенция „Митници”, отменена с влязло в сила съдебно решение №4507/30.12.2010г. по адм. дело №588/2010г. на АССГ, ведно с мораторна лихва от 04.01.2012г. до 28.05.2012г. и законна лихва до окончателното плащане на присъдената сума. Претендират се разноси за съдебното производство.

Ответникът по делото, чрез упълномощения си процесуален представител поддържа становище, че искът е неоснователен и недоказан по основание и по размер. Основните доводи са, че не е доказан факта, че ищцата е останала без работа, също така не е доказан размера на иска, тъй като обезщетението следва да се определи въз основа на brutната работна заплата към момента на признаване на уволнението за незаконно. Прави възражение за прихващане с изплатените обезщетения по чл. 106, ал. 2 и ал. 4 от ЗДСл за неспазен срок за предизвестие и за оставане без работа за период от два месеца. Счита, че законната лихва се дължи от датата на влизане в сила

на решението, с което е отменена заповедта за прекратяване на служебното правоотношение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от СГП, който участва в съдебното производство, дава заключение за основателност на иска.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Със Заповед № 10093 /16.12.2009г. на директора на Агенция „Митници” е прекратено служебното правоотношение на ищцата на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 108, ал. 1 от ЗДСл от длъжност „младши инспектор” с ранг II младши в Регионална митническа дирекция - С., Митница Б., поради съкращаване на длъжността, считано от 23. 12. 2009г.

Заповед №10093/16.12.2009 г. на директора на Агенция „Митници” е отменена с влязло в сила на 23.12.2011г. съдебно решение №4507/30.12.2010г. по адм. дело № 588/2010г. на АССГ, оставено в сила със съдебно решение № 17127/23.12.2011г. по адм. дело №30478/2011г. на ВАС, Пето отделение.

Отмененото като незаконосъобразно прекратяване на служебното правоотношение на ищцата е от длъжност „младши инспектор” с ранг II младши в Регионална митническа дирекция - С., Митница Б..

По делото са представени доказателства, че ищцата е назначена на тази длъжност със заповед № 5470/28.04.2004г. на директора на Агенция „Митници”. Впоследствие със заповед № 837/15.02.2007г. ищцата е назначена на длъжност „началник отдел” с ранг II младши в Митница Б.. Заповедта е отменена със заповед № ЗАМ-235/16.04.2009г. на директора на Агенция „Митници”, отменена с влязло в сила на 23.01.2010г. съдебно решение № 97/07.12.2009г. на АССГ по адм.дело № 3745/2009г.

Със съдебно решение № 6816/11.12.2012г. на АССГ по адм.дело№1984/2012г. е отменена заповед № 389/17.01.2012г. на директора на Агенция „Митници”, с която ищцата е възстановена на длъжността „младши инспектор”, след отмяната на незаконното съкращаване със Заповед №10093/16. 12. 2009 г. на директора на Агенция „Митници”. Основните доводи са, че предвид отмяната на заповед № ЗАМ-235/16.04.2009г. на директора на Агенция „Митници”, заемащата преди уволнението длъжност е „началник отдел” и възстановяването следва да е на тази длъжност, а не на длъжност „младши инспектор”.

Представено е копие на служебната книжка на ищцата, неоспорено от ответника по иска, от което писмено доказателство се установява, че ищцата не е работила по служебно правоотношение за процесния период от 23.12.2009г. до 23.10.2010г. като в служебната книжка няма вписване за периода от 23.12.2009г. до 04.01.2012г.

Представено е копие на трудовата книжка и оригинал за констатация, от които се установява, че ищцата е назначена по трудов договор в [фирма] от 05.07.2010г. до 31.12.2010г. с основно месечно трудово възнаграждение от 400 лева.

След отмяната на незаконното съкращаване от длъжност, със заповед № 389/17.01.2012г. директорът на Агенция „Митници” е възстановил ищцата на длъжност „младши инспектор” (длъжността, посочена в отменената заповед за съкращаване) с ранг II младши, считано от 04.01.2012г.

С приетата по делото съдебно - счетоводна експертиза, неоспорена от страните се установява, че със заповедта за възстановяване на ищцата на заемащата преди уволнението длъжност е определена основна заплата в размер на 520 лева и

допълнителни месечни възнаграждения в размер на 12% върху основната заплата или brutната месечна заплата в размер на 582.40 лева, за десет месеца в размер на 5824 лева.

Вещото лице е дало заключение също така, че размерът на brutната месечна заплата за длъжността „началник отдел” с ранг II младши е 963.20 лева (основна месечна заплата 860 лева и 12% за прослужено време) или за десет месеца размерът е 9632 лева.

Обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл следва да се определи по действащата редакция на правната норма към датата на отмяна на уволнението като незаконно, тоест към 23.12.2011г., когато е влязло в сила съдебно решение №4507/30.12.2010г. по адм. дело № 588/2010г. на АССГ, оставено в сила със съдебно решение № 17127/23.12.2011г. по адм. дело №30478/2011г. на ВАС, Пето отделение.

Размерът на обезщетението е brutната работна заплата за периода, през който ищцата е останала без работа, но не по-малко от 10 месеца. Съгласно чл. 32, ал. 1 от ЗДСл, brutната работна заплата включва основна заплата и допълнителни възнаграждения.

По направените възражения за прихващане с платените обезщетения по чл. 106, ал. 2 и ал. 4 от ЗДСл се установява, че с фиш за работна заплата за месец януари 2010г. на В. Д. К. – А. е платено обезщетение по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл в размер на 572 лева, по делото не е доказано, че е платено обезщетение по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл, не е представен фиш за работна заплата, от който да е видно извършено плащане на това обезщетение.

Предявеният иск с правно основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл е допустим, като съгласно чл. 205 от АПК, искът е предявен срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В случая това е Агенция „Митници”, което е юридическо лице на бюджетна издръжка.

След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, съгласно чл. 236, ал. 2 от ГПК, настоящият съдебен състав намира иска за частично основателен.

Съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, в редакцията на текста към 11.06.2012г., преди изменението от 01.07.2012г., когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на brutната си заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 10 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението. Brutната заплата за определяне на обезщетението е определената му brutна заплата към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата.

Съдът счита, че приложим е текста на разпоредбата преди изменението от 01.07.2012г., защото това е приложимата правна норма към момента, към който вземането за обезщетение за вреди от незаконно уволнение става изискуемо. То става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт. В случая датата е 23.12.2011г., когато е постановено съдебно решение №17127/23.12.2011г. по адм. дело №30478/2011г. на ВАС, Пето отделение.

По делото безспорно е доказано прекратяване на служебното правоотношение на държавния служител със Заповед № 10093 / 16. 12. 2009 г. на

директора на Агенция „Митници”, признато за незаконно с влязло в сила съдебно решение. Втората предпоставка за уважаване на иска по чл.104, ал. 1 от ЗДСл е ищцата да е останала без работа, вследствие на незаконното уволнение. Това обстоятелство е доказано за периода от датата на уволнението 23.12.2009г. до 05.07.2010г., за който период се дължи обезщетение в пълен размер. За периода от 05.07.2010г. до 23.10.2010г., през който ищцата е работила със заплата от 400 лева като отчетник в [фирма] се дължи обезщетение в размер на разликата в заплатите. Спорен между страните е въпроса дали обезщетението следва да бъде определено по възнаграждението за длъжността „младши инспектор” или по възнаграждението за длъжността „началник отдел” към датата на възстановяване на ищцата на работа в Агенция „Митници”. Според настоящата съдебна инстанция, обезщетението следва да се определи по възнаграждението за длъжността „младши инспектор”. Текстът на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл има за цел държавният служител да получи обезщетение, което да покрие настъпилите за него имуществени вреди от незаконосъобразен административен акт – отменена заповед за уволнение. Имушествените вреди от отменената заповед за уволнение са пропуснатите ползи в размер на brutната заплата, която служителят би получил, ако служебното му правоотношение не е прекратено с незаконен акт на органа по назначаването. Не е спорно, че заплатата, която ищцата е получавала преди уволнението е за длъжността „младши инспектор”, от която длъжност тя е съкратена с отменената заповед. Преди уволнението ищцата е заемала длъжност „младши инспектор”, получавала е заплата за тази длъжност и от тази длъжност е съкратена. Съдът счита, че по тези причини обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл следва да се изчисли по възнаграждението за длъжността „младши инспектор”, която ищцата в действителност е заемала преди уволнението. С последващи съдебни решения, след издаване на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е признато, че ищцата е следвало да заема длъжността „началник отдел” и да бъде възстановена на нея след уволнението. Вредата, изразяваща се в пропуснати ползи от заплатата за действително заеманата длъжност „младши инспектор” и длъжността „началник отдел” произтича не от отменената Заповед № 10093 / 16. 12. 2009г. на директора на Агенция „Митници”, а от друг отменен административен акт - заповед № 3АМ-235/16.04.2009г. на директора на Агенция „Митници” и прати тази причина не може да се уважи в това съдебно производство.

Обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл следва да се изчисли от размера на brutната работна заплата за длъжността „младши инспектор” по т. 1 от заключението на вещото лице. Месечната brutна работна заплата е 582.40 лева, за периода от 23.12.2009г. до 05.07.2010г., за който се дължи обезщетение в пълен размер, обезщетението е за шест месеца по 582.40 лева и 264.70 лева за периода от 23.06.2010г. до 05.07.2010г. или общо в размер на 3759.10 лева.

За периода от 05.07.2010г. до 23.10.2010г. се дължи разликата в заплатите между 582.40 лева и 400 лева, получавани в [фирма], която е 99.52 лева за периода от 05.07.2010г. до 23.07.2010г. и за периода от 23.07.2010г. до 23.10.2010г. – 547.20 или по 182.40 лева месечно или общо 646. 72 лева.

Общият размер на дължимото обезщетение за периода от 23.12.2009г. до 23.10.2010г. е в размер на 4405.82 лева.

Относно искането съдът в настоящето производство да определи клас прослужено време в размер на 13 години, вместо на 12 години по документите,

представени от Агенция „Митници” чрез признаване на допълнителен трудов стаж по представени от ищцата документи, същото е недопустимо в това съдебно производство. Видно от заповед №389/17.01.2012г., при възстановяването на работа в Агенция „Митници” на ищцата са признати 12г. прослужено време и е определено допълнително възнаграждение в размер на 12%. Установяване на трудов и осигурителен стаж е допустимо в отделно исково производство. Производството по чл.104, ал. 1 от ЗДСл не може да се съединява с производство за установяване на осигурителен стаж, различен от признатия от органа по назначаването.

Направеното възражение за прихващане с обезщетението за неспазено предизвестие за прекратяване на служебното правоотношение по чл.106, ал. 4 от ЗДСл е доказано по размер от 572 лева, но не е основателно. Обезщетението по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл има за цел да компенсира неспазения срок за предизвестие на служителя, тоест законоустановения период, в който същият да бъде информиран за прекратяване на правоотношението му. Срокът за предизвестие и обезщетението, когато той не е спазен не са свързани със законността на уволнението, респективно неговата отмяна. Не са налице основания за прихващане на присъденото обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл с платеното обезщетение по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл.

Възражението за прихващане с обезщетението по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл следва да бъде отхвърлено, тъй като не е доказано, че такова обезщетение е платено на ищцата, нито е доказан неговия размер.

Предявеният иск по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан над уважения размер от 4405.82 лева до пълния предявен размер от 9718 лева.

Правото на мораторна лихва върху претендираното обезщетение е акцесорно, поради което предвид частичната основателност на иска, следва да бъде присъдена и претендираната лихва върху сумата от 4405.82 лева. Относно началния момент на дължимост на лихвата следва да бъде взето предвид Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк.гр.д.№3/2004г., ОСГК. Съгласно т. 4 от цитираното тълкувателно решение, вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт. От този момент ответникът изпада в забава и се дължи мораторна лихва в размер на определената законна лихва. В случая лихва за забава се дължи от 23.12.2011г., когато е влязло в сила съдебното решение, с което е отменена заповедта за прекратяване на служебното правоотношение. Лихвата за забава се претендира от ищцата от 04.01.2012г., а законната лихва от предявяването на иска. Предвид факта, че искът е предявен на 10.02.2010г. с вх.№ 3030 на АССГ, то законната лихва върху уважената част от иска се дължи от по-ранната дата на предявяване на иска на 10.02.2010г. до окончателното плащане на дължимата сума.

Относно разноските, на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноски в производството и адвокатско възнаграждение, съразмерно с уважената част от иска. Предвид изхода на делото и специалната разпоредба на чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ в полза на ищцата следва да бъдат присъдени разноски в общ размер на 445 лева, от които 150 лева възнаграждение на вещо лице и 295 лева, платено адвокатско възнаграждение, съразмерно уважената част от иска.

Воден от горното, Административен съд София-град, I отделение, 43-ти състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Агенция „Митници” да заплати на В. Д. К.– А., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място], [улица] чрез адв. З. У. със съдебен адрес С., [улица] „А”, вх. Г, к. 147 обезщетение по чл. 121, ал. 1, т. 3, вр. 104, ал. 1 от ЗДСл в размер на 4405.82 лв. (четири хиляди четиристотин и пет лева и осемдесет и две стотинки), ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата, както и разноски по делото в размер от 445 (четиристотин четиридесет и пет) лева.

ОТХВЪРЛЯ иска на В. Д. К.– А., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място], [улица] чрез адв.З. У. със съдебен адрес С., [улица] „А”, вх. Г, к.147 в частта над присъдената сума от 4405.82 лв. (четири хиляди четиристотин и пет лева и осемдесет и две стотинки), до пълния предявен размер от 9718 (девет хиляди седемстотин и осемнадесет) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Р. Б. в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН

СЪДИЯ: